

Raluca ȘOLTUZU

*N*esfârșite
îmbrățișări

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘOLTUZU, RALUCA

Nesfârșite îmbrățișări / Raluca Șoltuzu. - Brașov :
Libris Editorial, 2016

ISBN 978-606-93947-7-9

821.135.1-31

Director editorial: Dana Anghelescu

Design copertă: Wizzdesign

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial

Str. Mureșenilor Nr. 14 Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: office@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*Ai vrut să plec și am plecat
Pe o potecă îngustă,
Am luat și sufletu-ncărcat
Și inima distrusă.*

*Și am pășit încet atunci
Cu inima-ndoită,
Credeam că ai s-ajungi să plângi
De dragoste rănită.*

*Am vrut atât să te întorci
Plângând să-mi ceri iertarea,
De ce n-ai vrut atunci să-ncerci
Să îmi întorci cărarea?*

*Eu am rămas chiar de-am plecat
Și dorul mă apasă,
Din gânduri tu m-ai alungat
Dar inima ta mi-e „acasă”.*

CAPITOLUL I

Dacă cineva v-ar întreba cum arată dragostea, ce ați răspunde? Ce gust are? Cum miroase? Are vocea suavă? Are pielea catifelată? Ce înseamnă dragostea?

Câte inimi sunt în lumea aceasta, tot atâtea definiții ale dragostei există. Găsim dragostea aceea infinită pe care doar o mamă și-o poate purta. Mai e și dragostea protectoare și pe alocuri dură a tatălui. Dragostea ludică dintre frați, dragostea sinceră și lipsită de interes dintre prieteni, dragostea cu gust de cozonaci, cu multă nucă și stafide, a bunicilor. Dar dragostea care ne marchează întreaga existență este dragostea dintre un bărbat și o femeie. Dragostea pe care o cauți întreaga viață. Cât fler trebuie să ai ca, dintre atâția oameni câți există, să-l poți alege pe cel potrivit? Dar cum o recunoști? Cât durează? Cum o simți?

Asta citea Rebecca într-una din cărțile ei. Era o carte groasă, cu pagini îngălbenite de vreme, pe care bunicul ei a adus-o într-o zi acasă. După aspectul cărții își putea da ușor seama că a fost răsfoită. Coperta din carton avea colțurile îndoite, culorile decolorate iar titlul cărții nu-l mai puteai distinge. Din loc în loc, fraze întregi, erau subliniate de vârful unui creion cu mină. Oare cine a mai citit aceste rânduri?

Cine răspunsese la aceste întrebări? Pe ultima pagină, proprietarul cărții își scrisese numele „*Hellen, 1987*”.

Rebecca se îndrăgostise o singură dată în viața ei. Era un bărbat frumos. Era genul acela de bărbat de care bunica s-a îndrăgostit în anii '40, când războiul a bătut la poarta șubredă a gospodăriei de la poalele dealurilor. Un bărbat înalt, drept, cu părul negru și des care se oglindea în ochii mari și adânci ca o fântână cu apă rece din care-ți astâmperi setea.

La fel și-a astâmpărat și Rebecca dragostea, într-un bărbat mult mai modern dar cu aceleași trăsături demne de iubit pe care le avea și soldatul bunicii.

Când s-au întâlnit prima oară, el părea să fie omul de care Rebecca avea cea mai mare nevoie. S-au cunoscut la o cafenea. El s-a oferit să-i facă cinste cu o cafea, amară. Nu vorbiseră niciodată unul cu altul, dar gustul cafelei a făcut-o pe Rebecca să vrea să-i ofere o șansă.

El purta o cămașă roșie și jeansi. Părul negru îi încadra perfect fața iar zâmbetul lui degaja încredere. Sprâncenele groase și negre păzeau ochii flămânzi parcă de dragoste. S-a îndreptat cu pași hotărâți spre Rebecca și a inițiat o conversație aparent banală dar plină de substrat. Era un bărbat deosebit de înalt și de bine proporționat. Sorbea dintr-un pahar pătrășos înghițituri mari de whiskey răcorit cu multe cuburi de gheață. Lumina slabă din cafenea îi întuneca chipul într-un mod misterios și fermecător.

– Dă-mi voie să-ți ofer o cafea, a spus el în timp ce un chelner cu papion negru și cămașă albă îi întindea Rebeccăi o ceașcă mică.

Aceasta a privit nepăsătoare înspre cafea și a răspuns:

– Nu mă dau în vânt după cafeaua neagră, dar pentru că nu e frumos să refuzi, o voi accepta.

– Se spune că cel mai bine cunoști un om după cum își bea cafeaua. Te-am văzut stăpână pe situație, cu spatele drept și

arcuit și picioarele așezate unul peste altul. M-am gândit că ești o femeie puternică și îți place cafeaua amară.

– Puternică sunt, dar îmi place cafeaua slabă și dulce.

Cu cât noaptea era mai târzie, cu atât el era mai fermecat. Îi făcea complimente cu privire la rochia albă care o puneă perfect în valoare, rochie la care asortase pantofii cu toc înalt. Îi admira părul ondulat ce semăna cu valurile mării în noapte. Ochii ei negri erau scoși în evidență de fardul de pleoape argintiu, iar genele lungi ofereau un aer de eleganță întregului tablou. Aceea a fost noaptea care le-a marcat destinul. Niciunul dintre ei nu s-a gândit că aceea avea să fie prima seară din restul vieții lor împreună.

El i-a arătat ce înseamnă să aparții cuiva, cum e să fii iubit necondiționat și ce înseamnă să ai o persoană care să-ți fie alături din proprie voință și nu dintr-o întâmplare a sorții. Alături de el, micuța adolescentă s-a transformat într-o femeie. În femeia lui. A făcut-o să renunțe la toane, să realizeze că pământul se învârte în jurul soarelui și nu în jurul ei. O ridică până în cele mai înalte puncte ale cerului, dar în același timp o cobora cu picioarele pe pământ și o strângea bine de braț să nu cumva să zboare de lângă el. Sufletele lor își găsiseră jumătățile și doar lucruri bune aveau să se întâmple în continuare.

Dar, cum nimic în lumea asta nu e sigur și cum niciun lucru nu îți aparține în totalitate, soarta va avea un cuvânt de spus și în această poveste.

Vai, cât de greșit gândea Rebecca. Aceea a fost doar liniștea dinaintea furtunii, pentru că nimeni nu o putea învăța cum să se ferească din calea furtunilor ce aveau să-i agite mărire sufletului.

Atunci când totul se va termina și va rămâne singură, îl va învinui pentru tot răul din viața ei. Va plânge cu lacrimi de sânge, în camera ei, cufundată în bezna apăsătoare a nopții

Raluca ȘOLTUZU

și îl va blestema să nu mai cunoască altă dragoste în afară de ea. Mai târziu, lumina va începe să-și facă loc în inima ei să o încălzească. Lacrimile încă i se vor rostogoli flămânde pe față, dar parcă nu-i vor mai zgâria atât de tare chipul schimonosit de plâns și de dragoste rănită. Va înțelege că dezamăgirile fac parte din viață și că fără ele nu am găsi împlinirea.

Într-o zi frumoasă de vară, soarele o va alinta și va trimite raze jucăușe care să-i împrăștie negura din privire. Lacrimile nu vor mai curge, inima se va vindeca iar zâmbetul se va chinui să-și facă loc în pliurile buzelor ei roșii. Atunci își va da seama că totul a trecut, că viața adevărată abia începe și că nimic nu o mai poate răni pentru că nu mai e o puștoaică ci o femeie puternică și independentă, cel puțin la suprafață. Dar până atunci e mult și așa vrea să spun începutul poveștii.

CAPITOLUL II

Vara în care a debutat iubirea lor era abia la început. Rebecca a petrecut-o împreună cu Diane. Le vedeai mereu pe stradă îmbrăcate în rochii colorate și vapoase, purtându-și zâmbetul pe buze cu grația unor prințese.

Mama Rebecăi, Hellen, se trezea dimineața și mergea în bucătăria lor elegantă cu mobilier alb și geamuri mari și luminoase. Îi făcea cafeaua exact așa cum îi plăcea ei: cu mult lapte și cu două lingurițe de zahăr. Soarele răsărit deja de vreo două ceasuri luase cu asalt încăperea și își oprise razele exact asupra mesei de cafea, unde Rebecca își făcea siesta. Arăta ca o mică scenă, luminată de un reflector, care aștepta să fie însuflețită de mica artistă. Mirosul cafelei ieșea timid prin geamul deschis și îmbrăca toată curtea într-o mireasmă îmbietoare. Hellen mergea aproape dansând pe podeaua de un alb imaculat, deschidea ușor ușa dormitorului și o trezea pe Rebecca mângâindu-i ușor tălpile netede ale picioarelor mici.

– Bună dimineața, raza mea de soare. Cafeaua e servită.

Rebecca mârâia alintată de sub așternuturile de mătase și își întindea trupul de felină ce părea mai frumos ca niciodată, scaldat în razele soarelui care intrau prin draperile deja trase de la geam.

Camera Rebecăi avea dimensiunile unui salon. Pereții erau pictați în cel mai aprins verde crud ce punea perfect în evidență mobilierul alb ca zăpada. În mijlocul camerei trona un pat uriaș cu picioare de lemn. Un capăt al patului era tapițat cu o catifea crem ce era din loc în loc străpunsă de nasturi mari de argint. De o parte și de alta a patului se aflau două noptiere mici cu aspect neoclasic pe care se găseau fel de fel de creme și loțiuni. Deasupra lor erau două lămpi de noapte pe abajurul cărora erau desenate flori mici de liliac. În dreapta patului, un dulap mare acoperea întreg peretele. Ușile mari cu intarsii acopereau fel de fel de piese de îmbrăcăminte, de la rochiile cele mai elegante la eșarfele colorate din mătase subțire. Două uși acopereau doar colecția impresionantă de pantofi de toate culorile. Într-un colț al dulapului se afla o măsuță rotundă pe care erau gravate linii ce reproduceau arta modernă. Pe masă era așezată, cu mult stil și eleganță, o vază mare cu flori de lavandă. Traversând camera, te întâlneai cu o masă de toaletă cu picioare mici și cu patru sertare, pe care erau inserate sculpturi. Deasupra mesei era așezată o oglindă mare, un triptic în care Rebecca își admira chipul.

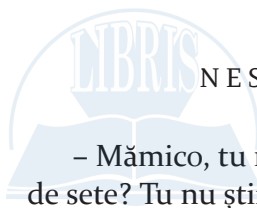
– Aseară am avut un vis frumos!

– Da? Ce ai visat? o întrebă curioasă mama ei.

Rebecca își lipi tălpile de podeaua rece și alergă cu pași mici spre masa din bucătărie. Își luă ceașca de cafea în mâini și se îndreptă legănat către ieșire. Razele intrau prin ușa larg deschisă, făcându-i vizibil doar conturul trupului. Arăta ca o pisică prea mare care se întindea la soare pe pietrele albe ale Greciei.

– Am visat că eram iubită. Eram eu cu omul meu, care-mi șoptea declarații de dragoste undeva la malul unei mări. Stelele străluceau deasupra noastră iar pe noi ne țineau pe pământ doar tălpile afundate în nisipul neted și alb.

– La malul unei mări? întrebă Hellen grijulie. Și nu vă era frig?

– Mămico, tu nu știi că dragostea ține de cald, de foame și de sete? Tu nu știi că dragostea ține de tot? Dragostea ține de noi! Spuse Rebecca cu un zâmbet șiret.

Apoi alergă cu pași mici și săltați, își lăsă ceașca aproape plină pe marginea mesei și se îndreptă spre dulapul ticsit de haine.

Nu după mult timp își făcea apariția Diane, care avea și ea, la fel ca Rebecca, ceașca de cafea pregătită. Diane era doar cu trei ani mai mare decât prietena ei, dar o alinta și o proteja ca și când i-ar fi fost soră.

– Știi de ce suntem noi prietene? Întrebă Diane, amuzându-se copios.

– De ce?

– Pentru că dacă am fi fost surori, Hellen nu ar fi făcut față.

Râdeau nebunește la gluma aceasta ori de câte ori o spuneau, ca și cum ar fi fost spusă pentru prima dată.

Stăteau tolănite în demifotoliile acoperite cu flori mari pictate în culori pale și priveau prin ferestrele mari curtea plină de flori de august. Vântul cald de vară adia ușor făcând gladiolele să se legene. Terasa casei era împânzită, de la un capăt la altul cu Palma Maicii Domnului, care împrăștia un parfum dulce în întreaga curte și casă.

Zilele petrecute împreună nu erau niciodată plictisitoare. Conduceau până în oraș doar pentru a scăpa de „viața plictisitoare de la țară”, cum obișnuia Rebecca să spună cu un aer de superioritate.

Era un oraș mic, construit în locul prin care trecea, în trecut, Loire. Se plimbau, mai ales, pe o stradă lungă cu multe magazine și buticuri elegante, un fel de „Via Montenapoleone” a lor. Vitrinele înalte ale magazinelor le atrăgeau în mod special din două motive: ori se opreau pentru a privi un obiect vestimentar, ori pentru a-și admira propria reflexie. Oricare ar fi fost motivul, blocurile acelea de sticlă le fascinau.

Trotuarele orașului erau mereu împodobite de flori, altele în fiecare anotimp: primăvara erau lalele, vara erau trandafiri, toamna erau crizanteme iar iarna erau luminițe mici multicolore.

După toată această muncă asiduă, alergatul după rochii, fetele aveau nevoie de un moment de relaxare și unde altundeva decât la una dintre cele mai elegante terase din oraș. Era un local elegant cu scaune din nuiiele împletite pe care erau așezate perne de un alb imaculat. Băuturile erau așezate pe măsuțe joase, acoperite de un blat de sticlă.

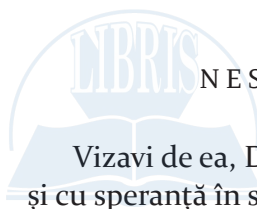
- Draga mea, asta nu e viața pe care vreau eu să o trăiesc. Eu am nevoie de gălăgie, de muzică, de lumini, zgomot și mașini. Eu vreau să știu că trăiesc și vreau să știu că trăiesc într-o lume vie. Pe mine mă agită liniștea. Cum ar fi să trăim o viață anostă care nu are pic de suspans? Am fi niște roboți care își duc existența prăpădită după un scenariu scris prost. E ca și cum te-ai uita la același film.

Cam asta spunea Rebecca, gesticulând cu o mână prin aer ca să se facă înțeleasă mai bine. În cealaltă mână ținea un pahar înalt în care se afla gheață și cafea rece acoperită de un strat gros de frișcă și caramel.

Visa cu ochii larg deschiși la ziua în care își va lua zborul și va pleca din colțul ei de rai. A fost trezită brusc din visare de sunetele unei sirene de poliție, ce indica faptul că în lume există probleme mult mai importante decât cele cu care se confruntau ele.

- Eu zic să ne facem bagajul și să mergem să ne trăim viața. Dar nu așa, oricum. Hai să trăim cu stil. Hai la Londra, Milano, Paris. Sau hai mai bine să bem un ceai la Londra, să mâncăm paste la Milano, să facem cumpărături pe Champs Elysees și seara să ne odihnim în patul meu plin cu perne.

Se lăsa cu spatele rezemat de spătarul scaunului de nuiiele și privea cerul printre umbrelele de soare multicolore, ca și când viața perfectă îi trecea prin față.

Vizavi de ea, Diane privea același cer cu zâmbetul pe buze și cu speranță în suflet.

Rebecca purta o pălărie neagră cu boruri mari care îi oferea un aer franțuzesc. Erau la modă pantalonii și fustele cu talie înaltă, pantofii argintii cu vârful ascuțit și alte astfel de obiecte vestimentare care parcă făceau o incursiune în trecut. Iar Rebecca parcă era venită din Parisul anilor '20 și chiar așa și trăise vara aceea. Exact ca la Paris, ca în „*Les annes folles*”. Arunca banii pe rochii, pantofi și băuturi colorate și își purta rujul roșu și parfumul franțuzesc cu cea mai mare încredere.

Îi plăcea un alt stil de viață, pe care satul ei liniștit nu i-l putea oferi, unde unica ei sursă de distracție erau zilele petrecute în compania lui Diane, care era singura ce o putea face să-și piardă mințile.

Seara adormea liniștite în patul Rebeccăi, extenuate de probat rochii și de făcut planuri de viitor.

Toate zilele se derulau după același scenariu: cafeaua, masa, soarele. Nimic nu părea să fie spontan în viața ei. Vara devenea din ce în ce mai greu de suportat iar soarele arzător al zilelor de iulie biciuia pământul cu razele sale încinse. Fetele se ascundeau de căldură în casa elegantă a Rebeccăi și alungau canicula cu nasurile afundate în pahare pline cu gheață și ceai rece.

Diane își aprindea țigara și trăgea cu putere în piept fumul fierbinte, făcând vârful țigării să se aprindă. În fundal se auzeau sunetele diverselor melodii pop ce erau în vogă. Rebecca stătea cu ochii ațintiți pe pachetul de țigări și citea cu multă gravitate informațiile vitale pe care acesta le oferea.

- Draga mea, aici scrie că fumatul duce la moarte prematură, doar nu vrei să mori atât de tânără. Mai avem atâtea de făcut și atâtea de trăit, îi spunea Rebecca Dianei, plină de îngrijorare.